

[Christmas Møller.]

ved Tillægsbevillingslovens tredje Behandling faar en almindelig Drøftelse af den økonomiske og den politiske Situation i Landet, give en Redegørelse for mit Partis og min Anskuelse angaaende hele den i Landet førte Politik; meget af den Kritik, som kan fremsættes angaaende Uligheden i Forholdene angaaende de forskelligartede Arbejdsvilkaar for Landets Hovederhverv og beskyttede Erhverv, falder som bekendt ogsaa sammen med vor Anskuelse.

Jeg ønsker her paa dette Tidspunkt kun at sige, at det, der er saa karakteristisk, økonomisk set, i Situationen, og som bør understreges og fremhæves, er, at Arbejdsgivernes økonomiske Politik under de Forhandlinger, der har været ført, er — det vil man ikke kunne bestride — en absolut Konsekvens af Regeringens Valutapolitik, Nationalbankens Politik, forhenværende Finansminister, nuværende Nationalbankdirektør Bramsnæs's Tale, f. Eks. ved det store Industrimøde den 29. Oktober. Det kan ikke nytte, at man ikke ser i Øjnene, at dette er en Kendsgerning. Det kan heller ikke nytte at lægge Skjul paa, at naar man af mangfoldige Grunde mener, det er nødvendigt at føre en saadan Politik, som Regeringen har faaet Landets Tilslutning til ved Valget den 22. Oktober, saa maa Regeringen ogsaa — i hvert Fald efter min Opfattelse — drage Konsekvensen af denne Politik med Hensyn til andre ikke paa den Maade beskyttede Erhverv, som f. Eks. Landbruget. Jeg er enig i den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Krag i den Henseende har fremført.

Hvis man derfor spørger mig, om der paa Forhandlingernes Vej angaaende denne Sag kan være Tale om at blande andre Spørgsmaal ind i Sagen, svarer jeg nej for mit Partis Vedkommende. Denne Sag maa løses isoleret eller ikke løses. Men derfor siger jeg ikke, at den naturlige Konsekvens af Valutapolitikken ikke er — og saaledes opfattede jeg ogsaa det ærede Medlem Hr. Krags Bemærkning —, at der maa gennemføres Foranstaltninger af den ene eller den anden Karakter.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg ser saaledes paa det, at man i denne Sag maa sige enten ja eller nej eller stille positivt andet Forslag — og dermed mener jeg, at den høje Regering skal ikke regne med, at der kan medvirkes ved Sagen paa en saadan Maade, at man, ved at vi undlader at tage positiv Stilling, kunde faa Sagen gennemført under den ene eller den anden Form.

Jeg kan ikke deltage i den Ros, som

det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen kom med til den højtærede Statsminister. Det forlanger Statsministeren heller ikke, han er maaske oven i Købet helst fri for det. (*Statsministeren* [Stauning]: Ja!). Ja, siger han. Nu kan vi jo se, om Statsministeren i Løbet af Dagen i Dag og i Morgen ogsaa i alle andre Henseender helst er fri for mig. Jeg kan ikke deltage i Rosen, siger jeg; det er jo nemlig klart, at Sagen ikke er afgjort med, at den fungerende Formand for De samvirkende Fagforbund kan sige: Den Politik, der har været ført, har bragt Arbejderne et bedre Resultat, end Arbejderne har opnaaet i noget andet Land. Jeg maa hertil bemærke, at jeg har ikke noget imod, at Arbejderne opnaar gode Resultater i Danmark. Tværtimod. Jeg mener i al Beskedenhed, at ogsaa vi Konservative har medvirket gennem Arbejdsløshedslove og meget andet til, at disse Resultater er naaet. Men rose Statsministeren for, at han ved Indgreb i 1933 og 1934 og nu her fører en Politik, som har et overmaade ensidigt Præg, det kan jeg for mit Vedkommende ikke gøre.

Dernæst maa man dog ogsaa have Lov til at fremhæve — og i hvert Fald eet Medlem af den høje Regering maa jo ganske utvivlsomt være enig i denne Betragtning, nemlig den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart, han maa jo være af den Opfattelse — han sluttede, i hvert Fald foreløbig, sin faglige Gerning med den uændrede Forlængelse af Overenskomsten —, at Parterne skulde have kunnet tale sig til Rette paa samme Maade, som det lykkedes ham og hans Fag at gøre det.

Hvis man da ser paa den Situation, som i Dag foreligger for Landet med Valutacentral for indeværende og næste Aar, en Situation, der paa mange Omraader kræver, at Arbejdet saa hurtigt som muligt kommer i Gang, en Situation, hvor man ogsaa efter vor Opfattelse maa erkende, at Forligsinstitutionen ikke har søgt ind til Kernen i den foreliggende faglige Strid, saaledes at man nu ikke behøvede at gaa til andre Kredse — alt dette taget i Betragtning, siger vi for vort Vedkommende, at Stillingen maa være den, at Offentligheden i Løbet af Dagen i Dag eller Dagen i Morgen har Krav paa at faa Besked om, hvorledes Lovgivningsmagten vil handle.

Det Forslag til Lov, som den højtærede Statsminister har fremsat, deler sig, saaledes som Ministeren ogsaa udtalte, i 3 Afsnit, nemlig den store Konflikt mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, Slagterikonflikten og de Overenskomster, som udløber i April og Maj Maaned. Det første Spørgs-